

SZÉKESEFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára

háshoz hordással vagy postán küldve:

Egy évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.

Hirdetmény

a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petítor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

14. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.) czímzendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében vételemek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petítorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Husvétnapján.

A keresztényi kegyelet és szeretet ma üli a keresztény isteni alapítójának ünnepét. Ünnepeljük mi az isteni vallás alapító szent ünnepét a tiszta kegyelet és szeretet legbensőbb érzetével nemzetiség és vallási különbség nélkül, mert azon isteni tanok, melyeket egykor ő hirdetett, s melyeket vértanui halálával megpecsételt nem többé egyeseké, nem felekezeteké; hanem az összes emberiség legszebb és legszentebb tanai. Mert ugyan melyik prófétája az emberiségnek hirdette ama magasztos tanokat, az egyenlőség legszentebb tanait: „Szeresd felebarátodat mint tenmagadat?” Senki sem hangoztatta, senki sem hirdette előtte, és senki sem gyakorolta életben e tanokat úgy mint ő. E tanok az összes emberiségé s kell, hogy ki e magasztos tanokat hirdette, azt az összes emberiség tiszteletével és szeretetével dicsőítse.

Közel két ezredéve annak, hogy e magasztos tanok alapítójának kezdetben maroknyi gyülekezete az isteni alapító tiszteletére az első husvétünnepet megülte. Őseink, az első keresztények tiszta, benső szeretettel és ragaszkodással ülték a nagy mester tiszteletére az első husvétünnepet, üljük meg mi is oly kegyelettel mint ők, keblünkben honolván a nagy mester isteni szava: „Szeresd felebarátodat mint tenmagadat.”

De nem elég a magasztos szavakat hangoztatni, nem elég, hogy azt csak idézzük, még az sem ha az keblünkben honol, hanem kell, hogy azt valódi értelmében az életben is megvalósítsuk.

E néhány szó az emberiség legszentebb tana, e néhány szóban benn van az újabb kor világrendítő forradalmának, a francia forradalom hangosan hirdetett eszméinek háromsága: az egyenlőség, szabadság, testvériség!

Ha közelebről szemügyre vesszük e kettőt, úgy azt találjuk, hogy a közel két ezredéle elzölt hangoztatott szent tan, lényegileg egy és ugyanaz, az egyenlőség, szabadság és testvériség tanával.

Nem akarunk mi itt a kereszténység mellett — mellözve más vallásokat izgatni, a szeretet nem egyedül az egyesek és nem felekezeteké, a felebaráti szeretet közös mindnyájunké, ha tehát a tan mindnyájunké valláskülönbség nélkül, tisztelettel tartozunk mindnyájan a szeretet tan alapítója iránt viseltetni. — Az isteni alapító ünnepét kétségkívül úgy ünnepeljük meg legméltóbban, ha az általa hirdetett tanok legszentebbikét a szeresd felebarátodat, mint tenmagadat, nemcsak hirdetjük, hanem annak az életben leendő megvalósításában valláskülönbség nélkül törekedünk.

Mivel ünnepelnék meg mi is mint hírlapi közeg magasztosabban e nagy napot, mintha egy oly kegyelet és jótékony intézmény felállításának eszméjét épen ma, épen e napon szönyegre hozzuk, mely a sors által sujtott és elhagyatott kisdedek ápolását és nevelését czélozza. E nevezetes intézmény, melynek létesítése már városunkban megpendített, egy minden felekezeti színezetet nélkülöző, közös árvaház szervezése illetve felállítása.

A mai napot szebben és magasztosabban nem ünnepelhetjük meg, mintha egy oly szent intézmény

felállításáról értekezünk, habár röviden, mely a szegény, a szülői ápolás, nevelés és gyámolítástól megfosztott a sors változóságának kitett, elhagyott árvák gyámolítását illetőleg nevelését tüzi ki czélul, mert ha tartozó kötelességünk a felebaráti szeretetnél fogva szegény elhagyott embertársainkon segíteni, — még inkább kötelességünk azokat gyámolítani, kik önhibájuk nélkül elhagyatva, ártatlanul mint gyámoltalan kisdedek lesznek a világba kidobva.

Városunkban mint fentebb mondtuk ez eszme már megpendített, sőt ha jól emlékszünk, már szép összeg is tétetett e czélra le, mely azonban még egy önálló, jól szervezett árvaház megalakítására még mindig nem elégséges.

Többféle javaslatot volt alkalmunk hallani ez ügyben, azonban a többiek mellözésével legczélszerűbbnek tartjuk azon tervezetet, mely szerint a megyei közkórház alakítatnék át ily irányu intézette, még pedig oly módon, hogy a kórházi épület és a kórházi alaphoz, mely 39 ezer forintot felül bír, a város a nála levő s árvaház alakítására letett összeget, mely ha jól emlékszünk 10 ezer forintot haladja — adná. A megyei közkórház ily módon történő megszüntetése folytán a megyei betegek a városi kórházban helyeztetnének el.

Ezen javaslat által, melyet általánosságban mi is legczélszerűbbnek tartunk, mind a megye, mind a város nyerne, mert birnának közösen két a szenvedő emberiségre jótékony intézetet, egy árvaházat és egy közkórházat. — Czélszerűbbnek tartjuk ezen javaslatot minden sorsolási tervezetnél, mert jelen pénzügyileg szomorú és aggasztó viszonyaink közt —

TÁRCZA.

A szőlőtő.

— Németből. —

Nyulánk szőlőtő ing jobbra-balra
Az erdő sűrű, vad mélyiben,
S támaszt keres, hol inda-karjával
A vész óráján majd megpihen.

Közel hozzája viruló törzs áll,
Kítárva ékes lomb sátorát,
S virági közt a hús esti szellők
Hizelgve, halkán csapongnak át.

S a szőlőtőnek sóvárgó karja
Egyszer csak őrne! a törzsig ért,
És a törzs barnult, erős karjával
Átölelte a venyigét.

Igy éltek együtt hosszú időnkig
S mindkettő fel az égnek hatolt,
Megosztva hiven a nap sugárit,
A havat, esőt, fagy- s harmatot.

A törzs hatalmas lombkoronája
S a gyenge inda egymásba nőtt,
Sűrű galyaknak hús sátra állott
Védve az aranyfűrtök előtt.

De jött egy villám s kettéhasítva
Zuhant a törzs a mélységbe le,

És ah! az érett, fűrtös gyümölcsök
S a szőlőtő is együtt vele.

Megtépve, búsan kúszik a földön
Az imént boldog venyigeszál,
S néz a távolba, néz a közelbe,
Támaszt keresve, de nem talál.

Ha nem növény, de eszes lény volna,
Osztályrészeül jó lenne-é:
Idegen társához lekötve élni,
És azzal lenni majd semmivé?

Nem-é kivánna sóvárgó vágygyal
Erős hatalmas törzs lenni, mely
Feltör a tiszta, a szabad légbe,
S a földbe mélyed gyökerivel?

Neur-é kivánna százszorta inkább
Magába' lenni nagy és szabad,
Mint inda lenni, mely támaszával
Együtt él s együtt — ketté szakad?

Udvardy Géza.

Kanász és leánya.

Népies beszély

Fekete Jánostól.

I.

— Tereld meg azt a csordát cselédem; szakad az eső — mondá az öreg kanász bojtárjának. — Itélet napja lesz; csattogva szól az istenharagja.

— Nagy udvara volt a holdnak tegnapi napon,

mindjárt gyanítottam, hogy ma eső lesz — jegyzé meg Virág Pista a bojtár s karikásával nagyot pattantott s irgalmatlant fűttengett, melyre a siskacsorda rohanva futott a szalma akolba, kanász és bojtárja pedig földel alá siettek.

— Csurom víz vagyok . . .

— De facsarónak is beillenék gazd' uram.

— A rozsz kutyát sem kellene ki verni — s subáját a kályha padra dobva; baltáját szokott helyére vágva, leült asztala mellé, s bojtárját is hasonlóra szólitotta fel.

S künn valóban szörnyü zivatar volt. — Gyors villámok tépték szemvakítólag az ég felhőtakaróját s az eső rohanva koronként jelt adott a menny dörgedelmes zenéje, végtől végig hangoztatván a felséges riadót. Ember, állat, mind földel vagy ernyő alá vonult, csak néhány kiöntött ürge bolyongott menekvőként az erdőszélben.

A kanász szalmaviskójában a gazdán és bojtárján kívül volt még egy 16 éves leányka: a szép Erzsike . . . nem melegágyi halvány virág a kastélyok hölgyeként, hanem életteljes, mint a nyilt kertek feslő bimboja, melylyet a tavaszi nap sugára csókolgat. Vásznaft fejeit csak, de arezát nem . . . a bú sem kertészkedett abban még annyira, hogy a viruló rózsákat arról egészen leszedje . . . Angyal volt szárny nélkül; eleven madonna Rafael ecsetje nélkül. Derült homloka felett fekete hajszelme simult, kettős dús fonatban nyulván hosszan alá, s piros szalagbokorban végződén . . . . . sugár szemölde, mely ibolyakék szemei felett vont ívet pár barna szivárvány volt, mely, mint hajdan ótestamentomi hitszinü testvére békét mosolygott a reá te-

példákkal illusztrálhatjuk, hasonló irányú sorsjátékok is hajótörést szenvedtek; e mellett meg az egész terv számtalan kezelési bajokkal járna, holott a fentebbi sokkal egyszerűbben keresztülvihető csak akarni kell. Részünkről hisszük, hogy az akarat sem fog hiányozni, s megyénk és városunk közönsége karöltve fog e szép eszme megvalósítására közreműködni. — Ezeket akartuk a kereszténység legszentebb ünnepén elmondani. Legcélszerűbbnek tartottuk, hogy ha azon isteni nagy mester ünnepén, ki először hirdeté e szent ígétet: szeresd felebarátodat, mint tenmagadat; — a felebaráti szeretet egyik leg-szentebb intézményének, — az árvaháznak felállítására érdekében felszólalunk. Hiszük, hogy szavunk a szeretet nagy mesterének ünnepén a jótékony szivekben helyet talál magának, s a nagy eszme szent-sége az emberiség bajnokait az isteni mester nyomdokait követő tettekre hevíti. □

Ismertetés.

Nehány adat Szabad-Batthyán falu múltjához.

Megyénk területén, székvárosunkhoz közel fekvő Szabad-Batthyán község — mint mindnyájan tudjuk nemcsak a nép által, de általában is Csikvár néven említetik. Ezen elnevezés oly általános, hogy többször hivatalos okmányokban is használtatik, sőt egy vasuti állomás is hasonló névvel neveztetett el, a miniszterium jóváhagyása mellett; pedig e névnek Szabad-Batthyán községre vonatkozólag, mely helyett s mely-lyel felváltva használtatik, történelmi jogosultsága nincs s csak a közhasználat által ölté magára azon színt, mintha ez jogosult elnevezés lenne. Ezen elnevezés jogosulatlanságát illetve mi ez alkalommal nem szólunk, hanem e helyett Fekete János megyei t. főjegyző és levéltárnok urnak, egy e tárgyban írt, történelmi nyomozások alapján készített hivatalos előterjesztvénye Szabad-Batthyánra vonatkozó részét közöljük, mely is e tárgyra kellő világot vet.

Az érintett előterjesztés ránk vonatkozó része így hangzik:

Megyénk — miután 1543-ban Székesfejérvár a török által elfoglaltatott — török hódoltság alatt élt egész 1688-ig azaz Budavár visszavételeig, és ez ideig a mi kevés közigazgatási s törvénykezési jog gyakoroltatott azt e megyére nézve Komárom és Veszprém szomszédos megyék gyakorolták. Igen természetesen tehát, hogy sem az azt előző, sem e korszakbeli irományok a megye levéltárában nem találhatók. A török kiűzése után boszuját leginkább e megyével éreztetvén, visszavonulásában a megye falvait égette, pusztította s ennek lakosai kénytelenek voltak lakhatalan hely-segeikből más megyébe elköltözni, csak lassankint szállintkoztak abba vissza.

1692-ben Fejérmegye teljes törvényhatósági jogaiba 1-ső Leopold király által visszaállítván első közgyűlése az évi július 10-én tartatott, s a levéltár iratai csak is ez időtől fogva kezdődnek. Az akkori főispán gróf Eszterházy Ferencz a megye kiegészíté-

sehez szükséges okiratokat, a hol lehetett felkutatván, így került a megyei levéltárba a többek között egy megyei conscriptio 1543 ból egy portalis conscriptio, melyben ez is foglaltatik: „Batthyán per turcas deprae-data“ tehát portája nincs. Látni való ebből, hogy Székesfejérvárnak a török általi elfoglalása előtt is Batthyán és nem Csikvár név szerepelt.

A nm. m. kir. helytartó-tanácsnak még 1864-ben kelt meghagyása folytán a helynevek gyűjtése elrendeltetvén, Szabad-Batthyán község a hozzá intézett kérdésekre így válaszol:

„A helységnek két neve van t. i. Szabad Batthyán és Csikvár, az első kétségteljesen régibb, mer a 16. (?) században (rectius 15) Keötvágó Eörs Esztergom városának kapitánya, jeles érdemeiért a királytól (mint Némethújvárot feltalálható arczképe alatti irás bizonyítja) több uradalmakkal ajándékozott meg, különösen Polgárd és Batthyán uradalmakkal, és ez időtől fogva Keötvágó Eörsök e nevet vették fel: Batthyány, és így a jelenlegi jeles Batthyány-család e helyről vette nevét. Csikvár későbbi neve. Honnan vette nevét a vélemények kétféle ágaznak. Az első vélemény azt állítja, hogy Csik nevű török basa lakott itt, midőn Fejérvár a törököt uralta. A „Tudományos Gyűjteményben“ azonban Horváth István azt állítja, hogy midőn a törökök Fejérvárról elűztek itt akartak megállapodni és állást foglalni, azonban valami Csik nevű magyar meggátolta őket szándékukban, annyi bizonyos, hogy több évvel ezelőtt ásátok közben egy régi épület alapjára akadtak, és a kiásott téglákon ezen betűk voltak található Cs. mi talán Csikre mutat, de bizonyára nem török írás.“

Előtte a most felhozott téglá felirata bizonyítékot nem képezhez, mert ez ellenében, más forrás hiányában — ismét áll azon szájhagyomány, hogy bizonyos Csik nevű pasa a szomszédos egyházak templomait elbontatván, abból épített magának Batthyánban várat, mely nevéül Csikvárnak könnyen neveztetetett, és tán épen annyi jogosultsággal mint a török hódoltság alatt Erd község: Hamsabégnak. — Annyi bizonyos, hogy a Csikvár név jogosultságot soha sem vívott ki, s valamint mult századbeli dicalis conscriptiókban mindenütt „Szabad-Batthyán“ név alatt jön elő, s az e század törvényhatósági aktákban is e jogos nevet tartja említett község. Szigetfői.

Hatósági élet.

Pályázati hirdetmény.

Székesfejérvár szab. kir. város törvényhatóságánál az árvaszéki előadó állomás időközben üresedésbe esvén, annak választás utján betöltése a városi bizottságnak f. évi 49. számú határozata értelmében elrendeltetett. — Felhivatnak e szerint mindazok, kik ezen 1100 frt. évi fizetéssel kapcsolatos tisztviselői állomásra pályázni kívánnak, hogy kellőleg felszerelt és képes-segeiket igazoló folyamodványukat f. évi ápril havá-nak 11-ik napjáig a városi törvényhatóság ígató-hiva-talához benyújtani el ne mulasszák.

Kelt Székesfejérvárott 1874. évi mart. 19.

Novák Kálmán m. k., polgármester.

Pályázati hirdetmény.

Székesfejérvár szab. kir. város törvényhatóságánál egy 500 frt. évi fizetéssel rendszeresített irnoki állomás üresedésbe esvén; felhivatnak mindazok, kik annak elnyeréséért pályázni kívánnak; miszerint kellőleg fel-szerelt folyamodványukat, bezárólag f. évi ápril havá-nak 11-ig a törvényhatóság ígató-hivatalához benyuj-tani el ne mulasszák.

Kelt Székesfejérvárott 1874. évi mart. 19.

Novák Kálmán m. k., polgármester.

Pályázati hirdetmény.

Fejérmegye csákvári járás szolgabíróháza által, a Boglár községben volt rendes jegyző halálával meg-ürült jegyzői állomásra ezennel pályázat nyitattik. A jegyzői hivatalall — községi szabályrendeletileg — a kö-vetkező javadalmak vannak egybekötve, u. m.:

1) Kézpénz fizetés 105 frt. 2) 30 pozsonyi mérő rozs. 3) 4 öl cser hasábfá. 4) 2 öl cser hasábfá az iroda fűtésre. 5) Szabad lakás. 6) 1/2 kültelek haszonélvezete, melyből 22 hold 27 □ öl szántóföld, 5 hold 50 □ öl legelő, a földeket a község melvelti. 7) A megyeha-tóság által meghatározott magán munkadíjak szerzhetsé-i joga. — Ennélfogva felhivatnak mindazok, kik azt, hogy a jegyzői pályán három évet mint rendes jegyzők töltöttek, vagy jegyző-képesítési oklevéllel bírnak, bizo-nyítani és igazolni tudják, hogy szabályszerien felsze-relt folyamodványukat f. évi ápril hó 18-ig bezárólag a csákvári járás szolgabíróháza Nyék-Pettenden annnyival is inkább beadják, mert a később érkező fo-lyamodványok figyelmen kívül fognak hagyatni.

Miután Boglár község németajku, a pályázni akaró jegyzőtől a német nyelv tökéletes bírása kívántatik. — A választás határnapjául f. évi ápril 22-ik napjának délelőtti 10 órája Boglár községéhez ezennel kitű-zetik. — Kelt Nyék-Pettenden mart. 20. 1874.

Sárközy Aurel, szolgabíró.

Egyletek és intézetek.

— A „Vörösmarty-kör“ f. évi mártius hó 29-én tartott választmányi ülésének nevezetesebb tárgyai vol-tak: A beérkezett házszabályok bemutatása, melyeket majd egy év óta nélkülözött a kör. Azután a Vörös-marty-liget ápolása iránt kiküldött bizottság jelentése olvastatott fel, melynek nyomán elhatározottat, hogy a liget felett gyakorlandó felügyelet és ápolás végett a városi hatóság kereatesék meg, egyszersmind a liget vasrácsozattal leendő bekerítése iránt a tervkészíté-re Say Ferencz mérnök ur kérését fel. Felolvastattak a Pallér Kelemen, Pete Zsigmond és Hattyuffy Dezső v. tagok által elkészített házszabályok, melyek több javi-tások és pótlékok után elfogadtatván, kinyomatásuk az alapszabályokkal együtt elhatározottat. Végre fel-olvastatott a pákozdi honvéd emlékezőbor felállítása iránt alakult ideiglenes bizottság levele, melyben e czélra adományok gyűjtését kéri. A honvéd emlék felállítására a választmány 10 frtot szavazott meg — egyszersmind a gyűjtő-iv az adakozások bejegyzése végett a kör helyiségében letétezt. Tagul elfogadta-tott Kern Gusztáv egyhangulag.

kintőre... melle havain már emelkedett az éltető pár halom, fedve irigy szem elől piros keszkenővel.

A bojtár sugár termetű barna ifju volt... arczán viruló élet ült... éj sötét zemei élénken villámlottak elő... egyenes szabásu óra bátorságra mutatott... derült homlokát egy fáradt golyó ütése tevé érdekessé mely csatakinsül jutott számára a legközelebbi évek ben. A vihar elmúlt s a kálárból újra bojtár lett... csatán a halállal, a viskóban az élettől nézett szembe, midőn a szép Erzsikére pillanta.

A három egyén közül Erzsike a szentek he-gedűjében lapozva, az öreg kanász borozva, a bojtár gondolkozva ült együtt a tölgyfa asztalnál.

Hirtelen villámlott... iszonyu dörgés követé.

— Minden jótét lélek az urat dicsérje!... le csapott.

A bojtár kitekintett s hirül hozá, hogy a villám egy csert forgácsolt szét tiz lépésnyi távolban — az akoltól — Százaz menykő volt nemde? — kérdé a kanász — Igen.

— Hál' Istennek!... kár nélkül esett meg... a lerázott makk nem vesz kárba, s a forgács el fér a bogrács alatt... hanem te Pista ugy hallgatsz, mint a csizmaszár, tán félsz a menykő ütéstől he?

— Soh'se aggódjék azon gazd' uram, hogy én féljek... nem rég jöttem onnan hol naponta dörgött, más furja az én agyamat.

— Ki vele, hogy az oldaladon ne adja ki magát.

— Hát biz' én csak azt gondoltam, hogy az az úr forma, ki gazd' uramnál bujdosónak adta ki magát nem igazi járatban van.

— A kellene még csak, hogy a menykő helyett én csapjam agyon... honnan vész hozzá cselédem?

— Hát csak onnan, mert nekem is hazudott.

— Hogy, hogy?

— Azt mondá, hogy a 6-ik zászlóalj 5-ik század-jának kapitánya volt, a' pedig kereken kimondom — nem egyeb hazugságnál, mert azon században én szol-gáltam, s őt nem ismertem, mit amugy magyarosan, himezés hámozás nélkül tudtára is adtam.

— S mit szólt reá?

— Azzal menté magát, hogy később tététezt oda által, a mi megint hazugság, mert az én vitéz kapitá-nyom — az Isten áldja meg jártában keltében — Vilá-gosnál besoroltatván, ez idő szerint Talián országban szolgál, mint afféle becületes közvitéz, aztán gazd' uram! ugy félig meddig ismerem is én ezt a felhőker-getőt, de nem ám a táborból, hanem máshonnan.

— Hadd halljam!

— Emlékszik gazd' uram azon történetre, mely-lyet egy izben elmondtam, hogy mikor én Góriczán, vagy két esztendeje bojtárkodtam, három urfi az er-dőben vadászatott... Én csordámmal voltam a delelte-tőben... Hozzám jöttek... évés közben össze-vissza beszéltek mindent... a többek közt szóltak valami Tell Vilmos nevű emberről is, ki fia fejéről az almát letudta löni. — Az nem volt mesterség nyíllal ezt tenni — szólt az egyik — de golyóval az már más, egészen más. — „S te megmernéd próbálni?“ — kérdé a másik „Meg, akár fogadjak reá.“ — „10 arany.“ — „Áll legelső alkalommal“ — E közben a vadásztarisznyában levő só-darból falatoztak, végezvén pedig a falatozást, a csont-tol lerágni kezembe adák. Én, mint a féle keresztény ember, kalapomat az előttem levő fa száraz oldalára felakasztván, csak ugy tiz köröm közül enni kezdtem A három ur kissé hátam mögé osontott... egyszerre

durr!... a golyó fejem felett fityölve el, átfurta kalapomat. Ülőhelyemből felugrottam; e három ur közül pedig egyik nevetve szólt hozzám: „Egészségedre az oszonát ficzkó.“ — „Köszönöm az oszonát, de a tré-fát nem' válaszoltam. — Hej gazd' uram! csak valami ne jutott volna az eszembe, majd megmutattam volna én, a szegény ember fiát hogy tegyék bolonddá. No, de a mi megtörtént, megtörtént, elég az hozzá, hogy az egyik egy aranyat adott, hogy új kalapot vegyek rajta... én elfogadtam, a három ur eltávozott. Követ-kező vasárnap a B...i bucsura elmentem új kalapot venni... a sátonál ólálkodó pandur, mikor fizetni akartam, megkapott. — Hol vetted azt a sárga csikót gazember? — „Micsoda sárga csikót? — kérdém én. „Mintha nem értenéd; azt az aranyat semmiházi, — előre a szolgabíróhoz.“ Szóhoz sem hagyott jutni, — mennem kellett. Épen a mint az utcán megyünk, a pandur egy uri ember előtt — kibe egy fehérszemély volt kapaszkodva — megállt s szólt: „tens szolgabíró ur, egy gazembert hoztam, olyan portékát találtam nála mely ilyen embernél nem szokott megfordulni.“ — Én tüstént felismervén, hogy a vadászok közül a szolga-bíró is egyik volt, akkorát köszöntem neki, hogy lyu-kas kalapomról egyszerre észrevehette közelebbi isme-retségünket. A szolgabíró jó izüien mosolygott és sza-badon eresztetett. Most már gazd' uram, az az egyik ki kalapomat ki lötte; az a szolgabíró ki eleresztetett — mind a három Istenre mernék esküdni — ugyanaz, ki gazd' uramnál menedékhelyet kért, pedig kisebb gondja is nagyobb annál... ő mást keres.

(Folytatása következik.)